

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XXXV. — Wydany i rozesłany dnia 11 sierpnia 1871.

86.

Ustawa z dnia 19 lipca 1871,

względem warunków i ulg dla spółki akcyjnej kolei łączącej południowo-północno niemieckiej w celu przedłużenia jej linii głównej z Liberca (Reichenberg) na Friedland do granicy krajowej pod Seidenbergiem, i budowy linii bocznej z Żelaznego Brodu (Eisenbrod) do Tannwaldu.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa widzę się spowodowanym rozporządzić co następuje:

Artykuł I.

Upoważnia się rząd, ażeby w celu przedłużenia kolei łączącej południowo-północno niemieckiej z Liberca na Friedland do granicy krajowej pod Seidenbergiem, tudzież w celu wybudowania kolei parowej bocznej z Żelaznego Brodu do Tannwaldu, zapewnił spółce akcyjnej kolei łączącej południowo-północno niemieckiej z policzeniem kwoty na umorzenie, gwarancję pięćprocentowego czystego dochodu rocznego, od kapitału zakładowego rzeczywiście użytego i należycie udowodnionego, a to aż do sumy maxymalnej pięćdziesiąt jeden tysięcy sześćset złotych srebrem od mili, na czas trwania koncesji, i to w taki sposób, że jeżeli czysty dochód roczny od mili nie dochodził kwoty rzeczywiście zagwarantowanej, administracja państwa uzupełni to co niedostaje.

Gwarancja poczyna się od dnia otwarcia ruchu na każdej z rzeczonych linii.

Linie te jednak, tak pod względem gwarancyi, jak i pod względem oprocentowania i zwrotu zaliczek uważane będą jako integralna część składowa kolei łączącej południowo-północno niemieckiej. Czysty dochód, stosownie do tej ustawy zagwarantowany, ma być zatem doliczony do tego czystego dochodu, który pochodzi z zagwarantowanego kapitału zakładowego kolei łączącej południowo-północno niemieckiej, i przy orzekaniu czy państwo z tytułu gwarancyi ma co do płacenia, jakież pod względem ciężkiego na spółce obowiązku zwrotu zaliczek rządowych, tak kapitału jak i procentów, dochód czysty całej sieci kolei łączącej południowo-północno niemieckiej służyć będzie za podstawę jako całość niepodzielna.

Artykuł II.

Rząd ma postarać się aby roboty koło budowy były rozdane w drodze rozpisania licytacji. Zatwierdzenie kursu emisji zastrzega się administracyi państwa, przy czem jednak stosunek nie może być niższym niż dziewięćdziesiąt za sto.

Artykuł III.

Ulgę co do linii od Liberca do granicy krajowej, w artykule I wyrażoną, nadaje się tylko w tem przypuszczeniu, że budowa projektowanej wspólnie z Prusami linii łączącej od granicy krajowej do Zgorzelca w przeciągu dwóch lat, licząc od dnia wystawienia koncesyi, będzie zapewniona, i że pomiędzy rządami Astryi i Prus będzie zawarty traktat względem połączenia obustronnych kolei.

W traktacie tym będzie postanowione kiedy kolej z Liberca do granicy krajowej ma być rozpoczęta, tudzież w przeciągu jakiego czasu powinna być ukończona i oddana na użytk publiczny.

Na ukończenie i oddanie kolei na użytk publiczny w żadnym razie nie będzie wyznaczony czas krótszy niż dwa lata, licząc od dnia podpisania traktatu.

Kolej boczna z Żelaznego Brodu do Tannwaldu ma być ukończona i oddana na użytk publiczny w przeciągu dwóch lat, licząc od ostatecznego pozwolenia na budowę.

Artykuł IV.

Co do połączenia kolei głównej z siecią kolei żelaznych pruskich, i eo do służby ruchu w stacyi przechodowej wspólnej, zastrzega się ustanowienie odnośnych przepisów przy zawieraniu traktatu z kr. pruskim rządem, a koncesyjaryusze obowiązani są poddać się postanowieniom tego traktatu i obowiązkom z niego wynikającym.

Przy zawieraniu i wykonaniu traktatu interes koncesyjaryuszów ile możliwości strzeżonym będzie.

Renta, jeżeliby z powyższego powodu miała być płacona i wszelkie inne odnośne wydatki mogą być policzone w rachunku ruchu kolej łączącej południowo-północno niemieckiej, do którego nawzajem zaciągnąć także należy dochody linii łączącej pruskiej która prawdopodobnie będzie wypuszczona w dzierżawę.

Artykuł V.

Spółka akcyjna kolej łączącej południowo-północno niemieckiej obowiązana jest przedłużyć na żądanie administracyi państwa kolej boczną z Tannwaldu do Gablonz do Liberca.

W takim razie zagwarantowany czysty dochód należy podwyższyć w drodze konstytucyjnej, stosownie do rzeczywistych kosztów budowy i kosztów pozyskania kapitału. Postanowienia zawarte w trzecim ustępie artykułu I mają być w zupełności zastosowane do podwyższonej w ten sposób kwoty gwarancyjnej.

Artykuł VI.

Nowym liniom kolejowym przyzwala się uwolnienie od podatku dochodowego, tudzież od należytości stemplowych od akcji i obligacji z prawem pierwszeństwa puszczenych w obieg dla uzyskania kapitału do budowy, jakież od wszelkich nowych podatków, które przyszłemi ustawami mogą być zaprowadzone, na czas budowy i jeszcze lat dziewięć, licząc od dnia otwarcia ruchu na linii w artykule I wymienionej.

Gdyby powstały koszta notowania papierów obiegowych na giełdach zagranicznych, takowe mogą być wpisane równie jak podatki, które spółka po dziewięciu latach od

nowych linii opłacać będzie, do rachunków ruchu kolejki łączącej południowo-północno niemieckiej jako wydatek, co jednak nie odnosi się do opłat stemplowych od kuponów.

Od zaliczek rządowych udzielonych z tytułu gwarancyi przedsiębiorstwo nie będzie opłacać podatku dochodowego.

Pozwala się nadto, aby pierwsza emisja akcji i obligacji z prawem pierwszeństwa, jakoteż kwitów tymczasowych, była uwolniona od stempli i opłat.

Podobnież pozwala się na uwolnienie spółki od należytości za przeniesienie własności przy wykupnie gruntów. Do opłacenia stempli i należytości od wszystkich ugód, podań i innych dokumentów wystawionych w celu uzyskania kapitału, tudzież odnoszących się do budowy i urządzenia linii koncesjonowanej, pozwala się przeciąg czasu aż do otwarcia ruchu na odnośnej linii kolejki.

Zarazem pozwala się aby połowa tych należytości była zaliczona w najbliższym rachunku u ruchu kolejki łączącej południowo-północno niemieckiej.

Przyzwolone w pierwszym ustępie tego artykułu uwolnienie od podatku dochodowego, może być wykonane w ten sposób, że spółka kolejki łączącej południowo-północno niemieckiej uiszczać będzie podatek dochodowy w stosunku zachodzącym między ilością mil kolejniczącej a nowej linii.

Artykuł VII.

Koncessja na linię wymienioną w artykule I kończy się z wygaśnięciem koncesji na kolej łączącą południowo-północno niemiecką. Co do przysługującego rządowi prawa od-kupu nowych linii mają obowiązywać postanowienia artykułu V ustawy z dnia 10 sierpnia 1865 (Dz. u. p. Nr. 71).

Artykuł VIII.

Przepisy obowiązujące dla kolejki łączącej południowo-północno niemieckiej mają być także obowiązującymi dla nowych linii wymienionych w artykułach I i V, o ile w ustawie niniejszej nie zostało inaczej postanowionem.

Aż do wybudowania linii z Tannwaldu na Goblonz do Liberca pozwala się aby ceny frachtu dla kolejki bocznej z Żelaznego Brodu do Tannwaldu obliczane były podług długości półtorarazowej, dopóki spółka akcyjna kolejki łączącej południowo-północno niemieckiej nie zwróci wszystkich zaliczek rządowych.

Artykuł IX.

Wykonanie tej ustawy porucza się ministrom handlu i skarbu.

Laxenburg, dnia 19 lipca 1871.

Franciszek Józef r. w.

Hohenwart r. w.

Holzgethan r. w.

Schäffle r. w.

§ 7.

Ustawa z dnia 21 lipca 1871,

która udziela się kredyt w sumie 6 milionów złotych na wystawę powszechną w roku 1873
w Wiedniu odbyć się mającą.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa widzę się spowodowanym rozporządzić co następuje:

Artykuł I.

Na pokrycie kosztów wystawy powszechnej w roku 1873 w Wiedniu odbyć się mającej, udziela się kredyt w kwocie maxymalnej 6 milionów złotych, która pod żadnym pozorem przekroczoną być nie może.

Artykuł II.

Suma potrzebna do wysokości tego kredytu maxymalnego ma być użyta w połowie jako dopłata skarbową, w połowie jako nieoprocentowana zaliczka.

Artykuł III.

Do zwrotu tej zaliczki, a według okoliczności do umorzenia dopłaty skarbowej służą w pierwszym rzędzie wszystkie dochody z przedsiębiorstwa wystawy.

Artykuł IV.

Gdyby wszystkie dochody i dopłata skarbową razem wzięte, nie wystarczały na pokrycie kosztów całego przedsiębiorstwa, administracyja publiczna użyje na umorzenie nie-pokrytej jeszcze pozostałości funduszu gwarancyjnego, utworzonego w drodze subskrypcji prywatnej.

Artykuł V.

Gdyby zaś z dochodów przedsiębiorstwa wystawy, po umorzeniu wszystkich sum wyłożonych na nią przez administracyjną publiczną (artykuł II), pozostała jeszcze zwykła, takowa będzie zaliczona na rzecz skarbu publicznego.

Artykuł VI.

Kredytu udzielonego w artykule I używać należy w miarę potrzeby; suma potrzebna rocznie ma być wniesiona do preliminaryzów państwa na lata 1871, 1872, 1873.

Artykuł VII.

Podania do władz administracyjnych tyczące się wystawy, jakoteż odnoszące się do niej protokoły tychże władz, są wolne od stempli przepisanych dla podań i protokołów.

Akta prawnicze, przez władze i organa postanowione do przygotowania wystawy i nią kierowania w tym ich przymiocie wystawione, a tyczące się potrzebnych do wystawy budowli, przywiedzenia do skutku, przywrócenia do dawnego stanu itp. są wolne od stempli i należytości bezpośrednich na tak długo, dopóki z nich nie będzie zrobiony użytek sądowy.

Takiego samego uwolnienia doznają akta prawnicze i dokumenta, uskutecznione a względnie wystawić się mające w celu ugruntowania, potwierdzenia i uchylenia praw i

zobowiązań, wynikłych z udziału w funduszu gwarancyjnym, dopóki nie będzie z nich zrobiony użytek sądowy.

Artykuł VIII.

Wykonanie tej ustawy poręcza się ministrem handlu i skarbu.

Laxenburg, dnia 21 lipca 1871.

Franciszek Józef r. w.

Hohenwart r. w.

Holzgethan r. w.

Schäffle r. w.

88.

Ustawa z dnia 27 lipca 1871,

regulująca policyjne wydalanie i odsyłanie pod strażą (szupasem).

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa widzę się spowodowanym rozporządzić co następuje:

§. 1.

Na odsyłanie pod strażą z pewnego miejsca lub okręgu do gminy przynależności, lub gdy idzie o osoby nie należące do okręgu, w którym ustanawia niniejsza obowiązuje, za granice tego okręgu, mogą być ze względów policyjnych skazane tylko następujące osoby, jakoto :

- a) włóczęgi i wszyscy próżniacy, korzystający z dobroczynności publicznej ;
- b) osoby bez legitymacji i celu pobytu, nie mogące wykazać swojego dochodu i nie trudniące się żadnym pozwolonym zarobkiem ;
- c) kobiety publiczne, które otrzymawszy od władz nakaz wyjazdu, nie są mu posłuszne ;
- d) osoby wychodzące z więzienia i domu roboczego, jeżeli zagrażają bezpieczeństwu osób lub własności.

W razie kilkakrotnego wydalenia może być wydanym zakaz powrotu.

§. 2.

Policyjne wydalanie z jednego miejsca lub kilku miejsc z zakazem powrócenia tam kiedykolwiek, lub w przeciągu oznaczonego czasu, może dołączyć tylko osoby w §. 1 wymienione i ma odpowiadać przepisom niniejszej ustawy.

Ma ono nastąpić wtedy, gdy interesu publiczne, dla obrony których służy odsyłanie pod strażą (§. 1), są zagrożone szczególnie w tem miejscu, z którego osoba ma być wydalona.

Odesłanie pod strażą lub wydalenie z gminy do której się przynależy, miejsca mieć nie może.

Z nabyciem przynależności w pewnym miejscu ustaje skuteczność wydalenia z tego miejsca.

Oprócz tego osoby, nie mające prawa swojszczyzny w okręgu, w którym ta ustanawia jest obowiązującą, jeżeli pobyt ich tamże ze względu na porządek lub bezpieczeństwo publiczne jest niedopuszczalnym, mogą być wydalone z całego tego okręgu lub z pewnej jego części.

W jakich wypadkach wygnanie z kraju lub wydalenie ma być zawyrokowanem jako kara lub zastrzeżenie kary, postanawiają ustawy karne.

Ustawa niniejsza nie narusza prawa wydalania przysługującego gminom na mocy ustaw gminnych.

§. 3.

Odesłanie odbywa się albo:

- a) za passportem przymusowym (listem drożnym), w którym odsyłanemu przepisuje się stacye drogi i czas do jej przebycia;
- b) szupasem, przez przymusowe odesłanie pod konwojem z organów straży złożonym.

Używania szupasu należy unikać dopóty, dopóki cel tegoż może być osiągnięty za pomocą passportu przymusowego.

§. 4.

Odesłanie osoby za passportem przymusowym, lub szupasem, jakież wydalenie polityczne, może nastąpić tylko na podstawie prawomocnego wyroku właściwej władzy.

Każdy wyrok taki powinno poprzedzić stwierdzenie przynależności i prawnego powołuwydalenia lub odesłania pod strażą, należy także zawiadomić o tem wydział krajowy kraju rodzinnego.

§. 5.

Do wydania wyroku na wydalenie lub odesłanie powołanemi są jako władze szupasowe:

- a) dyrekcyja policyi i jej wydelegowane organa, tudzież, gdzie te nie istnieją,
- b) władze rządowe lub gminne, którym poruczone jest prowadzenie spraw politycznych w pierwszej instancji.

Władzom gminnym pod b) wspomnionym może być w drodze rozporządzenia poruczonem wydawanie wyroków na wydalenie lub odsyłanie także w tych miejscowościach, w których znajduje się dyrekcyja policyi.

Wykonanie odsyłania pod strażą należy do tych gmin, które są postanowione jako stacye szupasowe.

§. 6.

Oprócz wypadków §. 5 lit. b) prawodawstwo krajowe może przydzielić poszczególnym gminom kraju wydawanie w poruczonym zakresie działania wyroków na odsyłanie pod strażą.

§. 7.

Rekursa od wyroków na odesłanie pod strażą i wydalenie [§. 5, lit. a) i b)] rozstrzyga naczelnik krajowy, od orzeczenia którego dalsze odwołanie jest niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroków na odesłanie pod strażą wnosić należy natychmiast, od wyroków zaś na wydalenie, w przeciągu trzech dni po ich ogłoszeniu i mają one skutek odwłoczny.

§. 8.

Jeżeli która zwierzchność gminna uzna, że jest powód do odesłania pod strażą lub wydalenia jakiej osoby ze swego terytorium, winna spisać protokół (zrobić inkwizycję), w którym mają być wyłuszczone powody tego, osobiste stosunki osoby zakwestionowanej, tudzież jej usprawiedliwienia co do ciężących na niej okoliczności, osobę tę w razie potrzeby wsadzić do aresztu i, jeżeli sama nie jest uprawnioną do wydania wyroku,

protokół i załączniki najpóźniej w przeciągu dwudziestu czterech godzin od chwili przytrzymania lub aresztowania osoby zakwestionowanej odesłać władzy szupasowej do rozstrzygnięcia

Jeżeli **władza szupasowa** uzna za potrzebne dalsze dochodzenia, winna tymczasowo w przeciągu dwudziestu czterech godzin orzec co do zatrzymania w areszcie osoby przytrzymanej. W razie uwolnienia osoby przytrzymanej mają być do niej zastosowane przepisy §§. 28, 29 i 43 ustawy o przynależności z dnia 3 grudnia 1863, Dz. u. p. Nr. 105.

W wypadkach §. 1, lit. *d)* zarząd domu karnego lub roboczego winien w czasie właściwym zrobić doniesienie do władzy szupasowej aby wyrok mógł być wydany przed upływem czasu kary.

§. 9.

Wyrok władzy szupasowej należy ogłosić przytrzymanemu. Jeżeli opiewa na uwolnienie, ma być wykonanym natychmiast.

Jeżeli od wyroku opiewającego na odesłanie szupasem lub wydalenie będzie założonym rekurs, przełożony gminy winien spisać protokół i odesłać go w przeciągu dwudziestu czterech godzin za pośrednictwem władz która zawyrokowała, do instancji rekursowej.

Wyrok na wydalenie pod strażą należy wykonać natychmiast gdy się stanie prawomocnym.

§. 10.

Gminy obowiązane są załatwiać czynności poruczone im w przymowie stacyi szupasowej.

Gmina będąca stacją szupasową winna wystawić każdemu odesłać się mającemu, stosownie do prawomocnego wyroku, passport przymusowy z przepisaniem drogi którą odsyłany ściśle trzymać się musi [§. 3, lit. *a)*], lub kartę wydalenia [§. 3, lit. *b)*]. Dokumenty te po przybyciu odesłanego na miejsce przeznaczenia mają być przesłane tej władzy, która wydała wyrok wydalenia.

§. 11.

Każda gmina będąca stacją szupasową obowiązana jest odebrać przybywających do niej szupańników, odesłać ich w sposób przepisany do najbliższej stacyi szupasowej a względnie do gminy rodzinnej i mieć staranie o pewny konwój dla szupańników, o ich żywienie, stosoowny przytułek i nadzór.

W razie ucieczki szupańskiego należy natychmiast przedsięwziąć potrzebne kroki aby organa bezpieczeństwa publicznego mogły go ścigać i schwytać.

§. 12.

Przepisy tyczące się odsyłania pod strażą do krajów nie należących do okręgu w którym ustawa niniejsza obowiązuje, wydane będą w drodze administracyjnej na podstawie ugody z odnośnymi rządami.

§. 13.

Kto za passportem przymusowym do ojczyzny swojej odsyłany, od przepisanej drogi samowolnie zboczy, passport przymusowy odrzuci lub zatai, albo bez ważnych powodów usprawiedliwiających terminu do podróży przepisanego nie dotrzyma, ma być ukarany aresztem do osmu dni i odesłany dalej pod strażą.

Podobnież ma być szupański ukarany za wszelką ucieczkę.

Wydanie wyroku kary należy do władzy politycznej [§. 5, lit. *a)* i *b)*] tego miejsca, w którym szupański będzie ponownie przytrzymany.

§. 14.

Koszta wyżywienia od chwili przytrzymania osoby w celu spowodowania jej wydalenia, aż do wykonania wyroku, jakotoż koszta wyżywienia osób przytrzymanych, na które nie zapadł wyrok odesłania pod strażą, należą do wydatków policyjnej miejscowości.

Wydatki na dostarczenie, urządzenie, opalenie i oświetlanie lokalności dla szupańników, jakoteż na utrzymanie ich w dobrym stanie, tudzież na pilnowanie szupańników i na załatwianie spraw tyczących się odsyłania pod strażą, ponosić ma gmina będąca stacją szupasową.

Prawodawstwu krajowemu zastrzega się oznaczenie czy i o ile wydatki te mają być zwrócone z funduszy konkurencyjnych, powiatowych lub krajowych.

§. 15.

Wszelkie inne wydatki odsyłania, a mianowicie na rewizję lekarską, wyżywienie, oczyszczenie i odzienie szupańników, tudzież na transport tychże i konwoj, jakoteż, jeżeliby było potrzeba, na wsparcia dla tych, którzy dostają passorta przymusowe, o ile wydatki te odnoszą się do terytoriów poszczególnych krajów, będą pokryte w pierwszym rzędzie z funduszu krajowego tychże krajów.

Wydatki tego rodzaju poniesione na szupańników przynależących do innych krajów, lub według postanowień ustawy o przynależności mających tamże prawo swojszczyzny, będą wynagrodzone przez fundusze krajowe tychże krajów, przeto w celu uzasadnienia pretensji do wynagrodzenia, należy zbadać dokładnie wszelkie okoliczności, potrzebne do stwierdzenia prawa swojszczyzny. Rezultat dochodzeń tych należy zakomunikować odnośnemu wydziałowi krajowemu.

Szupańcy będący w stanie płacenia, mają zwrócić poniesione na nich koszta szupasu funduszowi krajowemu swego kraju rodinnego o tyle, o ile z funduszu tego w myśl niniejszego paragrafu pokryte zostały.

§. 16.

Prawodawstwu krajowemu zastrzega się oznaczenie czy gminy rodzinne szupańników mają zwrócić te wydatki ponoszącemu je funduszowi krajowemu i o ile.

§. 17.

Co się tyczy wydatków szupasowych na cudzoziemców, istniejące przepisy i rozporządzenia pozostają nadal obowiązującymi.

Jeżeli na mocy traktatu zachodzi stosunek wzajemności obowiązujący do bezpłatnego odsyłania pod strażą, albo, jeżeli państwo zagraniczne nie zwróci kosztów odsyłania pod strażą, lub też jeżeli krajowość albo prawo swojszczyzny szupańnika stwierdzić się nie da, natęczas wydatki na odesłanie, które według prawa kraj ma ponosić, będą pokryte bez pretensji do wynagrodzenia przez fundusze krajowe, o ile miały miejsce w odnośnych terytoriach krajów.

§. 18.

Każda gmina odpowiada za te wydatki, które wynikną z zaniedbania prawnie na niej ciężących obowiązków pod względem szupaństwa.

Wydatki powstałe w skutku ponownego dostawienia zbiegłego szupańnika ponosi ta gmina, na której organach cięży wina ucieczki szupańnika.

§. 19.

Nadzorowanie spraw szupasowych należy w ogólności do władz politycznych. Odnośnie jednak rozporządzenia, mianowicie co się tyczy urządzania transportów głównych i częściowych, tudzież stacji szupasowych i konwoju, wydaje władz naczelną kraju w porozumieniu z wydziałem krajowym.

Wszelkie inne rozporządzenia, tyczące się wykonywania szupasu, wydaje wydział krajowy.

§. 20..

W chwili gdy ustawa niniejsza wejdzie w moc obowiązującą, utraci takową ustawa z dnia 12 maja 1868 Dz. u. p. Nr. 41, jakoteż wszelkie inne ustawy i rozporządzenia z niniejszą ustawą niezgodne.

§. 21.

Wykonanie tej ustawy porucza się ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 27 lipca 1871.

Franciszek Józef r. w.

Hohenwart r. w.

89.

Ustawa z dnia 28 lipca 1871,

tycząca się ugody między ministerstwami skarbu c. k. austriackiem i króla węgierskiego co do podziału podatku od przedsiębiorstw, rociągających swoje czynności przemysłowe na obie połowy państwa.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa widzę się spowodowanym rozporządzić co następuje:

Ugodę pomiędzy ministrem skarbu królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanymi a ministrem skarbu krajów korony węgierskiej, zawartą w Budzie dnia 18 grudnia 1869
Wiedniu dnia 7 stycznia 1870 a tyczącą się podziału podatków od przedsiębiorstw, mających główną siedzibę na terytorium węgierskim lub austriackiem, ale rociągających swoje czynności także na drugą połowę monarchii, zatwierdza się w całej osnowie.

Ischl, dnia 28 lipca 1871.

Franciszek Józef r. w.

Hohenwart r. w.

Holzgethan r. w.

U g o d a.

Z zastrzeżeniem ratyfikacji ciał prawodawczych postanawia się niniejszym co następuje:

I.

Co się tyczy uprzw. austriackiej spółki kolei państwa.

Uprzw. austriacka spółka kolei państwa wykonuje ruch na trzech liniach, te są:

- a) północna,
- b) południowo wschodnia,
- c) z Wiednia do Nowej-Szöny.

Za podstawę do rozkładania czystego dochodu na wszystkie te trzy linie, w celu opodatkowania a względnie podziału podatku, bierze się dochód ryczałtowy z ruchu na każdej linii z osobna.

Podatek od linii północnej położonej całkiem na terytorium austriackiem, przypadnie austriackiej administracyi skarbu, podatek zaś od linii południowo wschodniej, król. węgierskiej administracyi skarbu. Gdy jednak część linii południowo wschodniej, długości 1.190 sążni (od mostu na rzece Morawie do stacji Marchegg) leży na terytorium austriackiem, przeto król. węgierska administracyja skarbu zwróci administracyi skarbu austriackiej przypadającą kwotę w stosunku długości tej części do długości całej linii południowo wschodniej.

Podatek od wspólnej linii z Wiednia do Nowej-Szöny ma być podzielony pomiędzy obie administracye skarbu w stosunku długości części położonych na obu terytoriach, przy czem jednak, ze względu na większy ruch w pobliżu Wiednia, pierwsza mila pod Wiedniem ma być liczona za dwie, zaczem z podatku od dochodu linii Wiedeń Nowa-Szöny, administracya skarbu austriacka otrzyma $\frac{7}{22}$ a węgierska $\frac{15}{22}$ części.

Dla osiągnięcia powyższego celu uprzew. austriacka spółka kolej państwa winna wykazywać oprócz podległego opodatkowaniu czystego dochodu całego przedsiębiorstwa, także dochód ryczałtowy każdej linii z osobna i długość tychże.

II.

Co się tyczy instytutów kredytowych i spółek ubezpieczających.

Co się tyczy należących do instytutów i spółek istniejących w jednej z dwóch połów państwa i mających oprócz głównej, statutami przepisanej siedziby, filie lub oddziały w drugiej połowie państwa, przyjmuje się jako zasadę, że filie lub oddziały, istniejące w drugiej połowie państwa, mają być opodatkowane nie łącznie z głównym przedsiębiorstwem, lecz oddziennie.

Stosownie do tego zawiera się ugodę, że w celu podziału podatku, czysty dochód filii w drugiej połowie państwa znajdujących się, ma być zbadany i poddany opodatkowaniu w siedzibie filii. Jeżeli jednak przy rozkładzie wydatków na filie i zakład główny, przedsiębiorstwo mającym dla obliczenia czystego dochodu filii, okaże się takie wydatki, które były zrobione wspólnie dla filii i dla głównego zakładu, i nie mogą być wykazane oddziennie, wydatki takie będą rozłożone w stosunku dochodów ryczałtowych. Gdyby zaś stwierdzenie czystych dochodów filii lub oddziałów nastręczało szczególne trudności, w takim razie ogólny czisty dochód przedsiębiorstwa rozłożony będzie w celu opodatkowania w takim stosunku, w jakim się ma dochód ryczałtowy filii, osobno wykazać się mający, do dochodów ryczałtowych głównego przedsiębiorstwa.

III.

Co się tyczy fabryk i przedsiębiorstw fabrycznych.

Co się tyczy przedsiębiorstw, będących w ruchu w jednej z dwóch połów państwa a mających w drugiej połowie państwa składy własnych wyrobów fabrycznych, ma nastąpić osobne opodatkowanie składow w tej połowie państwa, w której odnośny skład się znajduje.

Opodatkowanie to ma nastąpić według zasad obowiązujących w odnośnym terytorium i w takim samym stosunku, jaki jest zaprowadzonym we własnym terytorium dla stron sprzedających takie same wyroby i podlegających opodatkowaniu.

IV.

Kompetencja do dochodzeni a czystych dochodów podległych opodatkowaniu.

Dochodzenie i stwierdzenie podległych opodatkowaniu czystych dochodów pomienionych przedsiębiorstw w celu opodatkowania a względnie podziału podatków, przedsiębrać mają władze podatkowe tej połowy państwa, w której znajduje się siedziba przedsiębiorstwa. Obadwa ministerstwa skarbu będą sobie wzajemnie udzielać operaty tych dochodzeń.

V.

Wymiar podatku.

Podatek ze wszystkimi dodatkami rządowemi, krajowemi i innymi wymierzają nieza-wisłe władze podatkowe obu połów państwa na podstawie obliczonych w przybliżeniu dochodów.

VI.

Pobór podatków.

Pobór tak wymierzonego podatku wraz z dodatkami może być uskuteczniony na żądanie odnośnego rządu przez władze podatkowe tej połowy państwa, w której przedsiębiorstwo ma siedzibę, także na rzecz drugiej połowy państwa, i w takim razie będzie zapisany na jej korzyść w rachunku bieżącym.

VII.

Zasady te, mają wejść tymczasowo w zastosowanie jeszcze przed przyjęciem ich w drodze prawodawczej a mianowicie co się tyczy uprzyw. austriackiej spółki kolej państw, tudzież instytutów kredytowych i spółek ubezpieczających od dnia 1 stycznia 1868, a co się tyczy fabryk i przedsiębiorstw fabrycznych od dnia 1 stycznia 1869.

Za c. król. ministerstwo skarbu.

Wiedeń, dnia 7 stycznia 1870.

Za król. węg. ministerstwo skarbu.

Buda, dnia 18 grudnia 1869.

Brestel r. w.

Lónyay r. w.

90.

Ustawa z dnia 28 lipca 1871,

pozwala jąca miastu stołecznemu Innsbrukowi zaciągnąć pożyczkę loteryjną.

Zgodnie z uchwałą obu izb rady państwa widzę się spowodowanym rozporządzić co następuje :

§. 1.

Miastu stołecznemu Innsbrukowi pozwala się z pominięciem przepisów prawnych, tyczących się zaciągania pożyczek prywatnych z obligacjami udziałowymi, zaciągnąć pożyczkę loteryjną w sumie nominalnej jednego miliona złotych w taki sposób, aby obligacje udziałowe były wydawane na okaziciela, atoli nie niżej dwudziestu złotych, i aby przy zwrocie zapłaty były połączone z losowaniem premii.

§. 2.

Wykonanie tej ustawy porucza się ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 28 lipca 1871.

Franciszek Józef r. w.

Hohenwart r. w.

Holzgethan r. w.

91.

Ustawa z dnia 29 lipca 1871,

odnosząca się do brania na przepis i poboru podatku zarobkowego i dochodowego od przedsiębiorstw przemysłowych przywiązanych do pewnych miejsc.

Za zgodą obu izb rady państwa widzę się spowodowanym rozporządzić co następuje:

§. 1.

Podatek zarobkowy i dochodowy od fabryk, kopalni i innych przedsiębiorstw przemysłowych, które czy to w skutek rodzaju przedsiębiorstwa czy też z powodu połączenia z jakąś realnością są przywiązane do pewnego miejsca, będzie tam brany na przepis i pobierany, gdzie się znajdują budynki fabryczne i lokalności ruchu, w których przedsiębiorstwo jest wykonywane, bez różnicę czy ruch fabryki lub przedsiębiorstwa prowadzi jedna osoba czyli też spółka.

Jeżeli fabryki takie lub przedsiębiorstwa mają filie, natęczas te ostatnie, jeżeli z głównem przedsiębiorstwem zostają w takim związku, że jako osobne samodzielne przedsiębiorstwa uważane być nie mogą, będą opodatkowane jako zakłady pomocnicze, wraz z przedsiębiorstwem głównem, w miejscu, gdzie się to ostatnie znajduje.

W przeciwnym razie przedsiębiorstwa filialne opodatkowane będą w swoich siedzibach.

§. 2.

Jeżeli idzie o nałożenie podatku na spółkę, której siedziba nie znajduje się w tem samem miejscu co fabryki, kopalnie lub inne przedsiębiorstwa przemysłowe, natęczas należy wziąć na przepis i pobierać 20 proc. całego podatku zarobkowego i dochodowego w temże miejscu, pozostałe zaś 80 proc. tam, gdzie się znajduje siedziba przedsiębiorstwa.

§. 3.

Pozostawia się jednak administracyi skarbu, w wypadkach, gdyby siedziba w mowie będących fabryk lub przedsiębiorstw nie znajdowała się w tym samem miejscu co ich bezpośredni zarząd, wydelegować władzę administracyjną podatkową, w której okręgu tenże zarząd się znajduje, do przedsięwzięcia wymiaru podatku.

§. 4.

Co do wymiaru i wzięcia na przepis podatków od przedsiębiorstw kolei żelaznych, obowiązują postanowienia ustawy z dnia 8 maja 1869.

§. 5.

Postanowienia ustawy niniejszej wechodzą w moc obowiązującą z dniem 1 stycznia 1872.

§. 6.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 29 lipca 1871.

Franciszek Józef r. w.

Hohenwart r. w.

Holzgethan r. w.